

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Maji Jurovicki, na temelju prijedloga sudske savjetnice Nikoline Mikulić, u pravnoj stvari tužitelja GRADSKA PLINARA ZAGREB - OPSKRBA d.o.o., OIB 74364571096, Zagreb, Radnička cesta 1, kojeg zastupa punomoćnik po zaposlenju Tibor Jureško, diplomirani pravnik, protiv tuženika INTERGRANIT d.o.o., OIB 25154632797, Zagreb, Trg Kennedyev 6/B, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 21. prosinca 2017. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, s danom objave 29. prosinca 2017.

presudio je

I Održava se u cijelosti na snazi platni nalog sadržan u Rješenju o ovrsi Javnog bilježnika Mladena Ježeka iz Zagreba, Šoštarićeva 10, poslovni broj OVRV-47188/2016 od 14. srpnja 2016. doneseno na temelju vjerodostojne isprave – izvotka iz poslovnih knjiga, kojim je ovršeniku/tužitelju naloženo ovrhovoditelju/tužitelju namiriti novčanu tražbinu u iznosu 6.924,59 kn, sa zateznim kamatama tekućim od dana nakon dana dospijeća pojedinog utuženog iznosa do 31. srpnja 2015. uvećanjem referentne stope Hrvatske narodne banke (dalje: HNB) koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, i to redom:

na iznos 183,13 kn od 30. svibnja 2015. do isplate,
na iznos 12,50 kn od 30. lipnja 2015. do isplate,
na iznos 12,50 kn od 30. srpnja 2015. do isplate,
na iznos 12,50 kn od 1. rujna 2015. do isplate,
na iznos 12,50 kn od 1. listopada 2015. do isplate,
na iznos 12,50 kn od 31. listopada 2015. do isplate,
na iznos 32,98 kn od 4. prosinca 2015. do isplate,
na iznos 977,94 kn od 29. prosinca 2015. do isplate,
na iznos 1.496,00 kn od 27. siječnja 2016. do isplate,
na iznos 1.653,79 kn od 1. ožujka 2016. do isplate,
na iznos 1.421,94 kn od 31. ožujka 2016. do isplate,
na iznos 1.096,31 kn od 29. travnja 2016. do isplate, sve u roku 8 (osam) dana.

II Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog postupka u iznosu 612,50 kn (slovima: šesto dvanaest kuna i pedeset lipa), sa zateznim kamatama tekućim od 29. prosinca 2017. do isplate, po stopi navedenoj u drugom dijelu točke I izreke, u roku 8 (osam) dana.

III Zahtjev tužitelja za naknadom troškova u preostalom iznosu 131,25 kn odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj /ovrhovoditelj/ je na temelju vjerodostojne isprave – izvotka iz poslovnih knjiga ishodio od javnog bilježnika rješenje o ovrsi broj OVRV-47188/2016 od 14. srpnja 2016. kojim je naloženo tuženiku /ovršniku/ namiriti tužitelju novčani iznos 6.924,59 kn uz sporedna potraživanja.

Budući je tuženik protiv navedenog rješenja o ovrsi pravovremeno podnio obrazloženi prigovor, međutim, s nepotpunim potpisom, slijedom čega je Općinski građanski sud u Zagrebu kojem je javni bilježnik prosljedio spis na daljnje odlučivanje zaključkom pozvao ovršenika (ovdje tuženika) dopuniti prigovor, što je isti i učinio (vidljivo na listu 10 spisa).

Nadalje se, a s obzirom da je ovdje riječ o sporu između pravnih osoba, Općinski građanski sud u Zagrebu rješenjem od 14. travnja 2017. (list 12-13 spisa) oglosio stvarno nenadležnim i po pravomoćnosti rješenja spis dostavio Trgovačkom sudu u Zagrebu.

Naslovni je rješenjem stavio izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave i ukinuo sve provedene radnje, te odredio da će se postupak nakon pravomoćnosti tog rješenja nastaviti kao povodom prigovora protiv platnog naloga u sporovima male vrijednosti (do 50.000,00 kn), prema odredbama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - odluka USRH, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14. - odluka USRH – dalje: ZPP).

U prigovoru (koji se sada i nadalje smatrao odgovorom na tužbu) tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor neurednosti i nepotpunosti vjerodostojne isprave, a nadalje osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, jer u poslovnim evidencijama nema dugovanje prema tužitelju, te nikad nije potpisao s istim niti jedan dokument iz kojeg bi proizlazila novčana obveza.

Na navode iz odgovora na tužbu tužitelj se pravovremeno očitovao podneskom (list 21-22 spisa), koji je prema nalogu suda iz točke I rješenja od 14. srpnja 2017. (list 18-19 spisa) dostavio kako sudu tako i izravno protivnoj stranci, u prilog čega je u spis dostavio potpisanu dostavnicu/ povratnicu (list 39 spisa), sve radi poštivanja načela ekonomičnosti. Tužitelj je tuženikove navode ocijenio neosnovanim, jer je upravo odgovorna osoba tuženika potpisala zahtjev za sklapanje ugovora o opskrbi prirodnim plinom broj 18528 (list 23 spisa), koji je uz pripadajuću priključnicu (list 24 spisa), račune te ostalu dokumentaciju dostavio u spis, te kako je to već bilo navedeno i suprotnoj stranci. Predložio je sudu, ukoliko tuženik i nadalje bude osporavao njegove navode, zatražiti od Ministarstva financija, nadležne porezne uprave, službenim putem podatak o tuženikovom knjiženju utuženih računa i korištenju prava na odbitak pretporeza, te od Gradske plinare d.o.o. podatke za priključenje predmetnog obračunskog mjernog mjesta na distributivni sustav.

Tuženik se osim na tužbu nije očitovao na daljnje tužiteljeve navode ni dokumentaciju, niti je uredno pozvan pristupio na ročište, izostanak nije niti opravdao.

U tijeku postupka sud je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, a koju čine: izvadak iz sudskog registra na ime ovdje tuženika (list 3 spisa), izvadak iz poslovnih knjiga (list 4 spisa), zahtjev za sklapanje ugovora o opskrbi prirodnim plinom uz pripadajuću priključnicu broj 3205/12 (list 23-24 spisa), utuženi računi (list 25-36 spisa).

Kako, dakle, tuženik nije osporio tužiteljeve navode niti dokumentaciju iz podneska, tužitelj je na pripremnom ročištu odustao od dokaznih prijedloga, što je sud utvrdio rješenjem, nisu te u skladu s načelom ekonomičnosti postupka (svako održano ročište predstavlja dodatni trošak za stranke, a taj trošak mora nadoknaditi ona stranka koja izgubi parnicu), sud je odlučio zaključio glavnu raspravu, u skladu s člankom 456 ZPP-a.

Svi provedeni dokazi ocjenjeni su prema odredbi članka 8 ZPP-a, te je za dokazane činjenice sud uzeo i o njima odlučio prema svojem uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a u konačnici tužbeni zahtjev ocijenjen je osnovanim.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu utuženog iznosa po osnovi naknade za potrošnju plina u prostoru u Zagrebu, Trg J.F. Kennedyja 6, pod šifrom kupca 6018528.

Nije sporno da je isporuka plina za navedeni prostor isporučena od strane tužitelja kao isporučitelja takve usluge, te da je za istu tužitelj tuženiku odaslao ovdje utužene račune.

Nije sporno niti da je tuženik vlasnik odnosno korisnik navedenog prostora.

Sporno je je li tuženik u platežnoj obvezi za gore isporučenu potrošnju plina.

Sporno je prvenstveno je li izvadak iz poslovnih knjiga vjerodostojna isprava, u koju svrhu sud pojašnjava da je isti kao i račun prema odredbi članka 31 Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj 112/12., 25/13. i 93/14. - dalje u tekstu: OZ) vjerodostojna isprava, a tko spori, treba to i dokazati, što tuženik u konkretnom slučaju nije učinio. Tuženikove prigovore sud nije prihvatio, već je utvrdio da je tužba kao i rješenje o ovrsi doneseno na zakonu.

U odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva, odgovor na pitanje tko se smatra obveznikom plaćanja prirodnog plina proizlazi iz odredaba čl. 28, 29, 35 - 38 Općih uvjeta za opskrbu prirodnim plinom (Narodne novine, broj: 43/09., 87/12., 28/13.) iz kojih proizlazi da tužitelj, opskrbljivač plinom, sklapa ugovor o opskrbi plinom s krajnjim kupcem, a koji je vlasnik nekretnine ili treća osoba na koju je ugovor ustupljen uz suglasnost opskrbljivača plinom i ustupitelja ugovora odnosno osoba koja je u posjedu nekretnine, dok se ne sazna tko je njen vlasnik, s time da je, po stavu ovog suda, navedeni ugovor moguće sklopiti i konkludentno, isporukom plina od strane opskrbljivača plina i korištenjem isporučenog plina od strane vlasnika ili korisnika neke nekretnine, a s obzirom da za ovaj ugovor zakon ne zahtijeva poseban oblik, što bi zahtijevalo i davanje ponude za sklapanje tog ugovora u tom istom obliku (čl. 249 st.1 i čl. 259 st.1 Zakona o obveznim odnosima /Narodne novine, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., dalje u tekstu: ZOO/).

U konkretnom slučaju, sam je tuženik (odnosno odgovorna osoba tuženika) potpisao zahtjev za sklapanje ugovora o opskrbi prirodnim plinom, upravo za navedeni prostor, čime ne samo da nema osnove njegov prigovor da nije s tužiteljem u poslovnom odnosu, nego je i njegov prigovor da nije u platežnoj obvezi prema istom neosnovan te usmjeren na izbjegavanje plaćanja.

Čitanjem dokumentacije u spisu u korelaciji s odredbama Odluke o načinu obračuna i načinu plaćanja komunalne usluge opskrbe plinom (Službeni glasnik grada Zagreba, broj 18/02 - dalje: Odluka) i Općih uvjeta, sud je utvrdio da je tužitelj osnovano, na temelju članka 2 Odluke evidentirao upravo tuženika kao korisnika usluge potrošnje plina.

Sud pojašnjava, a u odnosu na tuženikov prigovor da nije potpisao račune, da isto nije relevantno u ovakvoj pravnoj stvari, i nije preduvjet postojanja tražbine.

U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, prema odredbi članka 70 Općih uvjeta, iznos mjesečne novčane obveze krajnjeg kupca koji koristi javnu uslugu za isporučeni plin i korištenje distribucijskog i transportnog sustava određuje opskrbljivač u obvezi javne usluge na temelju prosječne mjesečne potrošnje plina iz odgovarajućeg obračunskog razdoblja prethodne godine, a pojedine mjesečne obveze dostavljaju se kupcu koji koristi javnu uslugu za cijelo obračunsko razdoblje. Po isteku obračunskog razdoblja opskrbljivač u obvezi javne

usluge dostavlja krajnjem kupcu konačni obračun novčane obveze za isporučeni plin i korištenje distribucijskog i transportnog sustava u obračunskom razdoblju na temelju očitavanja stanja plinomjera i ispostavlja račun za obračunsko razdoblje. Iznos mjesečne novčane obveze predstavlja račun s datumom dospijeca zadnjeg dana u mjesecu na koji se ta obveza odnosi. Račun za obračunsko razdoblje krajnjem kupcu koji koristi javnu uslugu ispostavlja opskrbljivač u obvezi javne usluge koji račun je krajnji kupac dužan platiti u roku od osam dana od dana izdavanja računa.

Uvidom u račune razvidno je da se isti odnose na naknadu za pruženu uslugu opskrbe plinom. U računima su navedeni obračuni temeljem kojeg je došlo do visine naknade za utrošeni plin koja je obračunata tuženiku u tim računima.

Tužitelj je kao opskrbljivač plinom izdao račune u skladu s čl. 70 Općih uvjeta, a tuženik nije nadalje osporio izvršene obračune (čl. 73 Općih uvjeta), zahtjev niti priključnicu, slijedom čega je osnovana tužiteljeva tražbina u ukupnom utuženom iznosu, te je sud tužbeni zahtjev ocijenio osnovanim, i na temelju odredbe čl.451 st.3 ZPP-a u svezi s odredbom čl.325 ZPP-a presudio kao u točki I izreke presude.

Odluka o zateznoj kamati temelji se na odredbi čl.29 st.1 ZOO-a prema kojoj dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom, zatezna kamata određena je na svaki pojedini iznos od prvog dana nakon dospijeca računa na koji se odnosi do namirenja. Stoga je glede tog dijela tužbenog zahtjeva valjalo na temelju odredbe čl.29 st. 1 ZOO-a te odredbe čl.325 ZPP-a odlučiti kao u točki II izreke presude. Odluka o visini zatezne kamate te stopi temelji se kako na čl.12 st.2 Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, tako i članku 29 stavak 2 ZOO-a (za obračunsko razdoblje od 1. kolovoza 2015., zadnja izmjena ZOO-a, NN broj 78/15).

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl.155 st.1 i 2 ZPP-a, a u vezi s čl.164 st.1 ZPP-a, pa su mu dosuđeni troškovi sudske pristojbe na presudu u iznosu 300,00 kn, te trošak javnobilježničke nagrade u iznosu 250,00 kn plus PDV (25%, 62,50 kn, što iznosi 312,50 kn. Ukupno dosuđeni troškovi iznose 612,50 kn.

Tužitelj ima pravo i na zatezne kamate na dosuđene troškove postupka, i to od donošenja ove presude (29. prosinca 2017.) do isplate, po stopi iz drugog dijela točke I izreke.

Tuženiku, međutim, ne pripadaju preostali nastali troškovi dostave u iznosu 75,00 kn (dva puta do 37,50 kn), jer ih tužitelj tijekom postupka nije dokumentirao (time niti dokazao), kao ni predvidivi troškovi postupka u iznosu 56,25 kn, s obzirom da nisu niti nastali.

Sud napominje da prema novom Zaključku 3 sa sastanka Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova od 2. lipnja 2017. u Zagrebu, ovršni troškovi nisu dio rješenja o ovrsi, već dio parničnih troškova, stoga je odbio tužiteljev zahtjev za zatezne kamate na troškove postupka od donošenja rješenja o ovrsi do isplate.

U Zagrebu 29. prosinca 2017.

SUDAC
Maja Jurovicki, v.r.

Nacrt odluke izradila
Sudska savjetnica
Nikolina Mikulić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba koja se podnosi Visokom trgovačkom sudu RH, putem ovog suda i to u dva primjerka za Sud i po jedan primjerak za protivnu stranu, u roku 8 (osam) dana od dana dostave prijepisa presude, odnosno od dana objave presude na e-oglasnoj ploči sudova, ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, a o tome je bila uredno obaviještena.

U sporu male vrijednosti (do 50.000,00 kn) presuda se može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354 stavka 2 točka 1.,2.,4.,5.,6.,8.,9.,10. i 11. ZPP-a i pogrešne primjene materijalnog prava (članak 467 ZPP).

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik
Željka Kordić